

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 51/2018-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť Maďarskej benediktínskej kongregácie, Vár 1, H-9090 Pannonhalma, Maďarská republika, zastúpenej advokátom JUDr. Laszlóom Lengyelom, Ružová dolina 6, Bratislava, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 526/2012-510 z 28. apríla 2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 51/2016 z 21. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Maďarskej benediktínskej kongregácie o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. októbra

2017 sa Maďarská benediktínska kongregácia, Vár 1, H-9090 Pannonhalma, Maďarská republika (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených základných práv a slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co 526/2012-510 z 28. apríla 2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 51/2016 z 21. júna 2017 a ktorým by napadnuté rozhodnutia týchto súdov zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že na základe žaloby Slovenskej republiky – Úradu vlády Slovenskej republiky (ďalej len „žalobkyňa“) proti sťažovateľke ako žalovanej Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 15 C 228/00-359 z 10. mája 2012 určil, že *«Slovenská republika je vlastníkom pozemku parcelné číslo [REDAKOVANÉ] - ostatné plochy, vo výmere 15 644 m² zapísaného na [REDAKOVANÉ] ako parcela registra „C“ [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ], ktorý je v správe [REDAKOVANÉ]»*. Vychádzajúc zo skutočnosti, že *„Okresný úrad Bratislava V katastrálny odbor na základe notárskych osvedčení o dedičstve č. [REDAKOVANÉ] vyhotovených dňa 23. 12. 1999 notárom JUDr. M. K. povolil vklad na [REDAKOVANÉ] a zapísal parc. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pre vlastníka [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“*, okresný súd po vykonaní dokazovania *„výsluchom zástupcov účastníkov na pojednávaniach, oboznámením ich písomnými podaniami a listinami, ktoré vo veci samej v priebehu konania predložili súdu, oboznámením dedičských spisov tunajšieho súdu sp. značka D 613/99 Dnot 128/99 a sp. značka D 614/99 Dnot 129/99 a osvedčeniami o dedičstve zo dňa 23. 12. 1999, úradným prekladom závetu princa [REDAKOVANÉ] zo dňa 13. 3. 1944, prekladom závetu [REDAKOVANÉ] zo dňa 4. 7. 1944, geometrickým plánom [REDAKOVANÉ] zo dňa 10. 7. 1999, pozemnoknižnou vložkou [REDAKOVANÉ], výpisom z [REDAKOVANÉ], rozhodnutím [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 7. mája 1948, spätnou identifikáciou parciel zapísaných [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v roku 1947 vyhotovenou 1. 3. 2006 a ďalšími listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu“* (s. 4 až 7 rozsudku) a jeho doplnení *„opakovaným výsluchom účastníkov, ich písomnými podaniami vo veci, listinami - novými úradnými prekladmi závetov poručiteľov,*

Notárskou zápisnicou Nz 75/1999 zo dňa 2. 7. 1999, Potvrdením o dedení vyhotovenom notárkou [REDAKOVANÉ] dňa 20. 3. 2006, Potvrdzovacou listinou zo dňa 1. 11. 1990, Dokladmi o odovzdaní pozostalosti 2A 715/49-100 a 2A 243/47-166 vyhotovenými [REDAKOVANÉ] dňa 17. 5. 1957, Rozhodnutím o zrušení rozpočtovej organizácie zo dňa 27. 5. 2011 a ďalšími listinami založenými účastníkmi do súdneho spisu“ (s. 9 až 12 rozsudku) dospel k názoru, že v danom prípade „je daný naliehavý právny záujem na určení, že vlastníkom je navrhovateľ, aby sa zosúladiť právny stav s evidenčným. Bez tohto určenia je jeho právne postavenie neisté, pretože bez rozhodnutia súdu nie je možné vykonať zmenu v katastri nehnuteľností.“. Okresný súd pri rozhodovaní o žalobe sťažovateľky nadviazal na záver svojho predchádzajúceho rozsudku č. k. 15 C 228/00-258 z 26. februára 2009 (ktorý bol pre účel doplnenia dokazovania zrušený rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 203/2009-296 z 8 júna 2010), že v danom prípade „boli splnené zákonne podmienky vydržania. Československý štát začal vykonávať svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným v [REDAKOVANÉ] titulom konfiškačného rozhodnutia zo dňa 7. 5. 1948. Od tohto momentu nakladal s majetkom ako s vlastným, bol dobromyseľný v tom, že vlastnícke právo nadobudol rozhodnutím štátneho orgánu. Od roku 1948 ho so zreteľom na všetky okolnosti treba považovať za oprávneného držiteľa. Nič na dobrej viere držiteľa nemení ani skutočnosť, že niektoré štátne orgány mali vedomosť, že majetok po manželoch [REDAKOVANÉ] mal zdediť na základe testamentov odporca. Ako vyplýva z listu [REDAKOVANÉ] zo dňa 13. 1. 1948 adresovaného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], po pripojení obce [REDAKOVANÉ] k ČSR hodlal urobiť opatrenia na prevzatie uvedeného majetku a preto žiadal o oznámenie, či [REDAKOVANÉ] prijala odkaz [REDAKOVANÉ], či opátstvo [REDAKOVANÉ] vstúpilo do držby a užívania tohto majetku pred pripojením obce [REDAKOVANÉ] k ČSR, z čoho pozostáva celý majetok, aká je celková výmera pôdy, kde (v ktorých obciach) leží tento majetok a kto ho teraz obhospodaruje, žiadal tiež o predloženie testamentu. Predstavený listom zo dňa 15. 1. 1948 odpovedal, že úrad p [REDAKOVANÉ] ho nepoveril spravovaním majetkov v [REDAKOVANÉ] a že na položené otázky nemá možnosť odpovedať. Predmetný majetok na území Slovenska nikdy nebol evidovaný ako cirkevný majetok, štát nikdy nebol rušený v držbe ani žiadnou žiadosťou o zapísanie majetku cirkvi, ani domáhaním sa vlastníctva či už zo strany rádu v [REDAKOVANÉ] alebo zo strany dediča z

██████████ Súd teda vyvodil, že právny predchodca navrhovateľa, československý štát, nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným v PKN vložke ██████████ zo zákona, vydržaním ku dňu 31. 12. 1960, pretože ich mal v oprávnenej držbe po dobu 10 rokov. Uplynutím vydržacej doby pôvodný vlastník (dedič zo závetu) stratil vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam.“ Okresný súd ďalej konštatoval, že «v čase prejednávania novoobjaveného dedičstva - parcely ██████████ ktorá mala vzniknúť odčlenením z parcely ██████████ podľa geometrického plánu vyhotoveného 10. 7. 1999 (ktorý súd považuje za sporný aj preto že výmery jednotlivých parciel, z ktorých boli odčlenené sa nezhodujú s výmerami uvedenými vo vložke ██████████), bolo zrejmé, že tieto pozemky neboli vo vlastníctve poručiteľov, ale boli vo vlastníctve navrhovateľa a ďalších osôb (vrátane súkromných osôb). Zásadná prekážka pri prejednaní novoobjaveného dedičstva bola aj v tom, že bolo sporné, či v tomto čase bol odporca dedičom. Je známa skutočnosť, že právnym nástupcom odporcu ako maďarského subjektu sa stal ██████████ ako samostatný právny subjekt. Svedčí o tom Potvrdzovacia listina napísaná dňa 1. 11. 1990 v Komárne. Túto listinu podpísal ██████████. V tejto listine sa o. i. uvádza: „V dôsledku historických úprav súdnych hraníc ██████████ všetky hnutelné a nehnuteľné majetky, ktoré pripadli na územia nových štátov, právne previedol na rehoľné domy pôsobiace na tamojších územiach s tým, aby ich užívali a ďalej zveľaďovali v súlade s poslaním ██████████.“ ██████████ podpísal dňa 14. 3. 1995 ██████████ aj ďalšiu listinu označenú ako PREHLÁSENIE s týmto textom: „██████████... je pred úradmi Slovenskej Republiky samostatnou právnou osobou. Podľa predpisov ██████████) a podľa ██████████, je ██████████ z každého hľadiska právnym nástupcom ██████████.“ Je všeobecne známe, že tento právny nástupca (██████████) si na súdoch Slovenskej republiky, vrátane konajúceho súdu, uplatňoval z titulu testamentov poručiteľov viaceré majetkové nároky, či už v rámci reštitučných zákonov (č. 282/1993 Z. z.) alebo návrhmi na prejednanie dedičstva po zomrelých poručiteľoch, pričom práve vyššie uvedenými listinami preukazoval svoje právne nástupníctvo po odporcovi v tomto konaní. Teda notár nebol oprávnený vydať osvedčenia

o dedičstve predtým, ako by o spornom nároku (§ 175k ods. 2 O. s. p.) rozhodol na základe žaloby súd. Pokiaľ aj dedič utrpel ujmu tým, že štát mu odňal vlastníctvo nehnuteľností bez právneho dôvodu, štát umožnil zmierniť následky niektorých majetkových krívd, pričom podmienky na uplatnenie takýchto nárokov stanovil vo viacerých zákonoch (napr. zák. č. 229/1991 Zb., č. 282/1993 Z. z.) s tým, že tieto reštitučné predpisy sú vo vzťahu k ostatným právnym predpisom „lex specialis“. To znamená, že ak dedičovi bolo štátom odňaté vlastníctvo v rozhodnom období, mohol sa svojich nárokov domôcť len podľa týchto špeciálnych predpisov, nie v zjavne účelovom dedičskom konaní.» Z uvedených dôvodov okresný súd dospel k záveru, že „navrhovateľ pred vydaním dedičských osvedčení bol vlastníkom nehnuteľnosti, ktorá je v súčasnosti zapísaná ako parcela [REDACTED] - ostatné plochy [REDACTED] v prospech odporcu, táto nehnuteľnosť mu bola účelovými dedičskými osvedčeniami odňatá z vlastníctva, preto súd určil, že navrhovateľ je vlastníkom tejto parcely [REDACTED] tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku».

3. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) potvrdil, keď s poukazom na skutkové a právne závery okresného súdu (s. 16 až 18 napadnutého rozsudku), s ktorými sa plne stotožnil, uviedol, že „na pojednávaní pred odvolacím súdom, právny zástupca odporcu nevedel odpovedať na kľúčové otázky, súvisiace s legitímnym nadobudnutím vlastníctva odporcu k spornej parcele na základe osvedčenia o prejednaní novoobjaveného dedičstva. Štát sa ujal vlastníctva k majetku po poručiteľoch v povojnovom období, kedy sa menilo politické aj územné usporiadanie Európy, a na vlastnícke práva k nehnuteľnostiam mali vplyv okrem rozhodnutí štátu (povojnové dekréty prezidenta ČSR Eduarda Beneša a nariadenia Slovenskej národnej rady) aj medzinárodné dohovory. Tak ako uviedol navrhovateľ, pre prejednávanú vec je kľúčový aj medzinárodný Protokol medzi Československou a Maďarskou republikou z 25. 7. 1949, tzv. Štrbský protokol, v rámci ktorého Maďarská republika prehlásila za vyrovnané všetky pohľadávky a nároky, ktoré sa uplatnili alebo sa mohli uplatniť v dôsledku nakladania s majetkom maďarského štátu, maďarských verejných a súkromných právnických osôb v Československu, na základe zákonodarných, súdnych, správnych a iných opatrení prijatých do podpísania protokolu. Sporná [REDACTED] bola v Pozemkovej knihe vytvorená dňa 26. 2. 1947, teda pred prijatím tohto protokolu, pričom

pôvodné parcely sa nachádzali na území maďarského štátu a súčasťou Československa sa stali na základe povojnovej mierovej dohody s Maďarskom zo dňa 10. 2. 1947. Československá republika formálne odvodzovala ujatie sa vlastníckeho práva aj od neplatného konfiškačného rozhodnutia č. 11230/1948, smerujúcemu proti zomrelým poručiteľom, čo je základom obrany odporcu v spore. Ani tento odvolací dôvod neobstojí. Právny titul, od ktorého subjekt nakladajúci s majetkom odvodzuje svoju dobromyseľnú držbu s vedomím, že majetok je jeho vlastníctvom, môže byť aj neplatný (tzv. putatívny právny úkon)... V prejednávanej veci Čsl. štát pred ujatím sa vlastníctva zisťoval, či podľa závetu poručiteľov sa ujal oprávnený dedič dedičstva a či ho užíva, ale bezúspešne. Od roku 1948 až do podania žalobného návrhu... v roku 2000, štát nebol v tejto držbe odporcom rušený, s výnimkou neúspešného reštitučného konania koncom deväťdesiatych rokov. Reštitučný nárok si však voči štátu uplatnil iný subjekt ako odporca, a to vo svojom vlastnom mene a z rovnakého právneho titulu (závety poručiteľov), pričom odporca v konaní nepreukázal, že [REDAKOVANÉ] sporný majetok len spravoval. V tomto čase už vlastníctvo prešlo na štát vydržaním, a to ku dňu 31. 12. 1960 tak, ako správne konštatoval prvostupňový súd. V tejto súvislosti rozhodnutie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 22. 7. 1960 už nemalo žiadne konštitutívne účinky. Nie je sporná obrana odporcu, že podľa platného práva v čase vystavenia závetov poručiteľov, dedičstvo nadobudol dedič ku dňu smrti poručiteľa. Keďže závety poručiteľov boli len všeobecné, majetok poručiteľov sa nachádzal na územiach rôznych štátov, v závetoch boli podmienky na prevzatie dedičstva, povinnosť zriadenia vecného bremena a bol uvedený aj náhradný dedič, na prevzatie vlastníctva ku konkrétnemu majetku bolo nevyhnutnou podmienkou prejednanie dedičstva v dedičskom konaní. Aj podľa uhorského obyčajového práva sa v záujme poriadku v pozemkových knihách obligatórne konalo dedičské konanie, a do pozemkových kníh sa uvádzali jeho výsledky. Hoci každý z poručiteľov zanechal len jeden závet, týkajúci sa celého ich majetku, vzhľadom na to, že majetok sa nachádzal na území rôznych štátov, mohla nastať situácia, že na území jedného štátu bolo dedičstvo riadne prejednané a došlo k zápisu vlastníckeho práva na odporcu (konkrétne v Rakúsku na základe súdneho rozhodnutia z roku 1957), a tam kde dedičské konanie neprebehlo k prechodu vlastníckeho práva nedošlo. Odporca neuniesol svoje dôkazné bremeno ani v časti, súvisiacej s rozdielmi medzi výmerom parcely, ktorú mal zdediť na základe osvedčenia o dedičstve notára [REDAKOVANÉ] a výmerom, aký mala pôvodná parcela pred

vyhotovením sporného geometrického plánu [REDACTED] Nevyvrátil ani námietky navrhovateľa, že novovytvorená parcela [REDACTED] týmto geometrickým plánom vznikla odčlenením z parcel, ktoré sú v časti v nepochybnom vlastníctve odporcu a tretích osôb. Pred odvolacím súdom sa nevedel dokonca vyjadriť ani k tomu, kto tento geometrický plán objednal a zadal právny stav nehnuteľnosti. Nevedel vysvetliť ani skutočnosť, ako je možné, že samotné osvedčenie [REDACTED] bolo vydané dňa 23. 12. 1999, ale návrh na zápis vlastníckeho práva odporcu do katastra nehnuteľností bol podaný už dňa 2. 8. 1999. Navyše k prejednaniu novoobjaveného dedičstva podľa § 175x O. s. p. by mohlo dôjsť len po predchádzajúcom riadnom dedičskom konaní, ak by sa po právoplatnosti uznesenia o skončení dedičského konania objavil ďalší majetok poručiteľov. Správne sú preto závery súdu prvého stupňa, že uvedené dedičské konanie nemožno považovať za riadne prejednanie dedičstva po poručiteľoch [REDACTED] i a [REDACTED].“.

4. Dovolanie sťažovateľky podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP odôvodnené tým, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci“ a „nezodpovedá § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku“, najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016; ďalej aj „CSP“) ako procesne neprípustné. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že „pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov“. Podľa jeho názoru „dovolatelka nedôvodne namietala, že jej v dôsledku tvrdených nedostatkov odôvodnenia napadnutého rozsudku bola odňatá možnosť konať pred súdom“, pretože obsah spisu nedáva žiadny dôvod, aby na preskúvanú vec bola aplikovaná druhá veta zjednocujúceho stanoviska publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 2/2016, ktoré znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“. Procesnú vadu konania v zmysle § 237

ods. 1 písm. f) OSP nezakladajú ani nesprávnosti v procese dokazovania, resp. nesprávne vyhodnotenie dôkazu (pozri viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 4 Cdo 84/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Tvrdenia sťažovateľky o tom, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom posúdení veci, sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP, avšak samy osebe procesnú prípustnosť podaného dovolania nezakladajú (pozri R 37/1993 a ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a sp. zn. 7 Cdo 36/2011, resp. R 54/2012 a ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011).

5. S uvedenými závermi krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a s poukazom na konkrétnu judikatúru ústavného súdu, z ktorej vyplýva požiadavka náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, obom súdom v sťažnosti vytýka, že svoje rozhodnutia riadne neodôvodnili, čím porušili jej základné právo na súdu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Čo sa týka merita veci, sťažovateľka odvolávajúc sa na uhorské obyčajové právo, podľa ktorého *„dedič nadobúdal dedičstvo smrťou poručiteľa z moci zákona, bez akéhokoľvek svojho ďalšieho pričinenia“*, v sťažnosti opakovane tvrdí, že sa stala *„dedičom [redacted] a zároveň vlastníkom polovice predmetnej nehnuteľnosti dňom 23. 08. 1945 a dedičom [redacted] a zároveň vlastníkom druhej polovice predmetnej nehnuteľnosti dňom 29. 07. 1946 a okolnosť, či žalovaný prevzal alebo neprevzal dedičstva, či dedičstvá po manželoch [redacted] boli prejednané alebo nie, sú bez právneho významu“*. Podľa jej názoru *„žalobca so zreteľom na všetky okolnosti objektívne nemohol byť dobromyseľný v tom, že má oprávnený dôvod (právny titul) na nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. V predmetnej veci by potrebná dobromyseľnosť držby vyžadovala, aby bol žalobca so zreteľom na všetky okolnosti odôvodnene presvedčený, že*

konfiškačné rozhodnutie zo dňa 07. 05. 1948 je právne účinné.“. Sťažovateľka ďalej namieta, že krajský súd „nereagoval patrične na argumenty“, ktorými odôvodnila svoj názor „o porušení ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku“, z dôvodu, že «súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď vyslovil: „Je známa skutočnosť, že právnym nástupcom odporcu ako maďarského subjektu sa stal [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako samostatný právny subjekt.“. Toto skutkové zistenie súdu prvého stupňa je v príkrom rozpore s obsahom listinných dôkazov - „Potvrdzovacia listina zo dňa 01. 11. 1990“ a „Prehlásenie zo dňa 14. 03. 1995“ z ktorých ho súd prvej inštancie stupňa vyvodil.». Sťažovateľka uvádza, že „svoje podstatné tvrdenia“ vo svojom odvolaní oprela o judikáty slovenských i českých súdov, ako aj o názory vyslovené v odbornej literatúre, avšak krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nijako nezdôvodnil, prečo ich v danej veci nebolo možné použiť, čím „významne oslabil presvedčivosť svojho rozsudku“. V tejto súvislosti pripúšťa, že „je pravdou, že súdy nie sú formálne viazané judikatúrou vyšších súdov, keď sa však chcú odchyliť od nich, v záujme princípu právnej istoty musia tento postup riadne vysvetliť“. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd „nemohol bez ďalšieho prevziať závery súdu prvého stupňa, keď sa ani ten s argumentáciou sťažovateľa nezaoberal. Takýto postup odvolacieho súdu v predmetnej veci znamená, že sa nevysporiadal s jedným z právne významných dôvodov odvolania, teda ani rozsudok odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnený.“. Sťažovateľka napokon namieta, že neobstojí ani záver najvyššieho súdu o nemožnosti uplatniť na jej prípad druhú vetu „stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 2/2016“, čo svedčí o tom, že „písomné vyhotovenie rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu“. Z uvedených dôvodov sú napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu arbitrárny a svojvoľný.

II.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

(každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. Ústavný súd pri preskúvaní ústavnosti rozhodnutí vydaných vo všeobecnom súdnictve nevykonáva dokazovanie, nepreukazuje skutkové okolnosti prípadu tak, ako všeobecný súd, lebo ústavný súd je súdom práva, a nie faktov. Ústavnému súdu v zmysle jeho ustálenej judikatúry zásadne neprislúcha hodnotiť ani prednesy či vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb, výsluchy strán, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie, predložené listiny a iné dôkazy, resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základné zásady ústnosti a bezprostrednosti súdneho konania (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011).

10. Pod právom na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania preto treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať, byť prítomný na vykonávaní dokazovania (§ 122 ods. 1 OSP) vrátane práva klásť účastníkom otázky (§ 126 ods. 3 OSP) a k navrhovaným a už vykonávaným dôkazom sa vyjadrovať (§ 123 a § 129 ods. OSP; m. m. III. ÚS 60/04). Do obsahu tohto práva však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník

konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

11. K úlohám právneho štátu patrí (aj) vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takeho postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 526/2012-510 z 28. apríla 2015

12. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v jeho prípade za zachovanú.

13. Ako vyplýva z bodu 2 tohto uznesenia, v danom prípade podala žalobkyňa (určovaci) žalobu okresnému súdu v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, vo vzťahu ku ktorému ústavný súd v minulosti judikoval, že „taká interpretácia a aplikácia § 80 písm. c) OSP, ktorá vo svojich dôsledkoch znemožňuje poskytnutie súdnej ochrany postupom podľa tretej, resp. štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku v otázke patriacej do primárnej právomoci všeobecných súdov, je popretím samej podstaty základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj obdobného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru“ (m. m. II. ÚS 137/08).

14. Uvedený záver ústavného súdu je aplikovateľný aj v súčasnosti pri rozhodovaní všeobecných súdov o žalobách podľa § 137 písm. c) CSP. V tejto súvislosti odborná literatúra uvádza:

«Žalobca má naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je, alebo nie je vtedy, ak je tvrdené právo neisté alebo ohrozené za predpokladu, že vyhovujúcim určovacím rozsudkom možno túto neistotu alebo ohrozenie odstrániť. Prívlastok naliehavý chápeme tak, že právny záujem má dostatočnú intenzitu. Naliehavosť sa prejaví v tom, že určovací rozsudok bude pre žalobcu podstatným spôsobom užitočný. Naopak, naliehavosť nie je daná, ak má žalobca k dispozícii iný spôsob ochrany tvrdeného práva.

Z doktríny preventívneho charakteru určovacej žaloby vyplýva, že naliehavý právny záujem (v zásade) absentuje, ak má žalobca možnosť žalovať na splnenie povinnosti. Je to tak v prípadoch, keď tvrdené právo už nie je v štádiu neistoty alebo ohrozenia, ale kedy už došlo k jeho porušeniu.

Naliehavý právny záujem musí žalobca preukázať (ibaže právny záujem „vyplýva z osobitného predpisu“...). Povinnosť žalobcu preukázať naliehavý právny záujem logicky

znamená aj to, že žalobca je povinný uviesť v žalobe skutkové tvrdenia o tom, že naliehavý právny záujem je daný. Na preukázanie týchto tvrdení je povinný navrhnúť dôkazy.

Podľa väčšinových názorov právnej vedy je naliehavý právny záujem na určení práva vecnou legitimáciou žalobcu. Naliehavý právny záujem je súčasťou žalobného nároku, nejde iba o procesnú podmienku. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie o právnom záujme (či je, alebo nie je daný) je meritórne. Absencia naliehavého právneho záujmu je dôvodom zamietnutia žaloby, nie je dôvodom pre zastavenie konania, či pre odmietnutie žaloby. Uvedenú interpretáciu si osvojila právna prax...» (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 501 – 502).

15. *„Naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) OSP sa viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu.“* (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 112/2004 z 1. novembra 2006).

16. *„Naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) OSP [od 1. júla 2016 § 137 písm. c) CSP] nie je daný, ak sa petit žaloby, jej skutkové tvrdenia a právne hodnotenie neviažu na odstránenie konkrétnej spornosti žalobcom uplatneného práva“* (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 548/2015 z 28. septembra 2016).

17. Sťažovateľka v sťažnosti nespochybňuje existenciu naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení, pričom ani ústavnému súdu nepredložila žiaden dôkaz o tom, že prejednaníu „novoobjaveného majetku“ poručiteľov notárom [redacted] predchádzalo (základné) dedičské konanie, ktorého by bola účastníkom.

18. Podľa § 859 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri dedení sa použije právo platné v deň smrti poručiteľa; ak však bol závet zriadený pred 1. aprílom 1964, posudzuje sa jeho platnosť podľa doterajších predpisov. „Dedičstvo po poručiteľovi, ktorý zomrel ešte za platnosti bývalého uhorského práva v právnej oblasti Slovenska, treba prejednať podľa vtedy platného zák. čl. XVI/1894. Účastníkmi konania sú osoby, ktoré po poručiteľovi

podľa vtedy platného práva dedili. Ak jediný takto legitimovaný dedič medzitým tiež zomrel, ale už za platnosti Občianskeho zákonníka z roku 1950 (zákon č. 141/1950 Zb.), účastníkmi konania sú jeho dedičia podľa ustanovení tohto zákonníka (§ 503 ods. 1 Občianskeho zákonníka; teraz § 859 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pozn. autora).“ [V 55/1971].

19. *«Požiadavka, aby o majetku poručiťa, ktorý sa objaví až po právoplatnosti rozhodnutia o dedičstve, prebehlo konanie o dedičstve (v odôvodnených prípadoch dokonca aj bez návrhu), je odrazom dôsledného uplatnenia princípu ingerencie štátu pri nadobúdaní dedičstva. Svedčí o zámere, aby konaním o dedičstve prešli všetky aktívne a pasívne zložky poručiťovho majetku. Dedič totiž nevstupuje len do práv a povinností, ktoré sú mu známe v čase konania o dedičstve, ale zásadne do všetkých práv a povinností poručiťa, ktoré jeho smrťou nezanikli (pozri § 460), aj keď neboli v konaní o dedičstve zistené, a preto o nich nebolo rozhodnuté. Zo samej podstaty konania o dodatočnom prejednaní „novo objaveného majetku“ poručiťa (§ 175x OSP) vyplýva, že po právoplatnosti rozhodnutia o dedičstve môže súd prejednať ako „novo objavený“ len dosiaľ neprejednaný majetok (nepovažovaný v skoršom konaní o dedičstve za majetok poručiťa). Dôvodom pre prejednanie majetku, ktorý už bol v pôvodnom konaní považovaný za dedičstvo, nemôže byť skutočnosť, že dosiaľ nedošlo k zápisu tých (spolu)vlastníckych práv dediča v katastri nehnuteľností, ktoré už nadobudol dedením. V konaní o dodatočnom prejednaní „novo objaveného majetku“ postupom podľa ustanovenia § 175x OSP nemá ísť ani o prehodnotenie skutkových alebo právnych záverov skoršieho konania o dedičstve, ani o nové, odlišné rozhodnutie o tom istom. Začatím konania o dodatočnom prejednaní dedičstva sa neobnovuje „dedičská vec“ ako taká. Súd v konaní o dodatočnom prejednaní dedičstva zo skoršieho konania a jeho výsledkov vychádza a na jeho závery nadväzuje. Opätovnému prejednaniu tých istých nehnuteľností (§ 175x OSP), ktoré už boli predmetom právoplatne skončeného konania o dedičstve, bráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej (§ 159 ods. 2 OSP)» (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 168/2014 z 26. mája 2015).*

20. So zreteľom na medze možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 3) dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových

a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie (bod 2), pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu vzhľadom na jeho právomoci (kompetencie) v odvolacom konaní boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

21. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

22. Argumentáciu sťažovateľky (bod 5) ústavný súd nepovažuje za spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov napadnutého rozsudku krajského súdu.

23. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a napadnutým rozsudkom krajského súdu neexistuje príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia porušenia uvedených práv po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 51/2016 z 21. júna 2017

24. Ako bolo uvedené, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci

samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016), resp. Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016), ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa. Pre neprípustnosť dovolania najvyšší súd ani nemá právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z hľadiska dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

25. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla rozsudok odvolacieho súdu, jej dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu v súčasnosti účinný procesný kódex (Civilný sporový poriadok) prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje (bod 4), rešpektujúc pritom nielen vlastnú judikatúru a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale aj relevantnú judikatúru ústavného súdu, na ktorú v podrobnostiach odkázal.

26. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka napádala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, týmto uznesením.

27. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2018